

I den anden spotter en ung Pige vittigt over alle de gamle Indvendinger mod Kvindens Valgret. Talernes Række sluttede med, at Fru Munch takkede de Mænd, der viste Kvindernes Sag Interesse; navnlig ude paa Landet fandtes mange, uden hvis Støtte, Arbejdet var blevet langt vanskeligere.

Det vedtoges under stor Tilslutning at afsende et Telegram til Bjørnstjerne Bjørnson, der netop opholdt sig i København, med Tak for hans store og betydelige Arbejde for Kvindens Ret.

Den 3 Timer lange Fest var fra først til sidst præget af den muntreste og hjerteligste Stemning; der fortsattes ved Kaffebordene i de tilstødende Lokaler, hvor man fik Lejlighed til at stifte og forny Bekendtskaber med de Delegerede fra Landets forskellige Egne.

Ogsaa de mange hjertelige Skrivelser, som Københavns Kvindevalgretsforening siden har modtaget fra sine Gæster, vidner om, at Tilfredsheden med det første Landsmøde var almindelig.

J. A.

## Fra Rigsdagen.

I Begyndelsen af denne Rigsdags-samling indbragte Socialdemokraterne et Forslag om at udvide den politiske Valgret til ogsaa at omfatte Kvinder og Tyende samt om at nedsætte Valgretsaldere. Dette Forslag var den 9de December til Forhandling i Folketinget, hvor Folketingsmand *Borghjerg*, København (Socialdemokrat) var Ordfører for Forslagsstillerne. Han begynder med at henvise til de Bemærkninger, han fremsatte ved Forelæggelsen af Forslaget og tilføjede, at i de 2 Maaneder, der var gaaet, siden Lovforslaget blev fremsat, er Bevægelsen for Kvindernes Valgret og for Valgrettens Udvidelse til Ungdommen og Tjenestefolk yderligere fortsat. »De nydannede upolitiske Kvindevalgrets-

foreninger har afholdt et Landsmøde og dannet et Landsforbund. Disse ganske ny Foreninger tæller nu over 4000 Medlemmer, hvad der er et Vidnesbyrd om den voksende Kraft i denne Bevægelse.« »Det kunde være fristende i Dag at give en historisk Oversigt over den politiske Kvindevalgrets Gang. Jeg skal imidlertid modstaa Fristelsen, saa meget mere, som jeg kan henvise ærede Medlemmer, der maatte interessere sig for det, til et Par meget instruktive Artikler, som Fru Elna Munch har skrevet i de sidste Hæfter af »Det ny Aarhundrede.« Der vil alle ærede Medlemmer, som maatte ønske en kort historisk Oversigt, kunne finde alle fornødne Oplysninger. Det visersig, at Kvindefrigørelsesbevægelsen den saakaldte Kvindesag, mere og mere bevidst samler sig i Kravet om politisk Valgret og Valgbarhed for Kvinderne, navnlig i de senere Aar, særlig i det ny Aarhundrede. Jeg skal derfor slutte med at sige: Kravet har sejret i Norge og Finland, altsaa i to af vore skandinaviske Broderlande. Bevægelsen i Sverige er meget stærk. Sverige har jo for nylig faaet en stor og gennemgribende Valgreform, der ganske vist ikke er ophøjet til Grundlov, men sikkert bliver det i det kommende Aar. Ved denne Forfatningsforandring forbigik man Kvinderne i Sverige, i Modsætning til, hvad der er sket i Norge og Finland. Dette har vakt den største Forbitrelse i den svenske Kvindeverden og rejst en Bevægelse derovre, som er saa mægtig, at det sikkert kun vil vare kort Tid, inden Sverige i dette Spørgsmaal stiller sig ved Siden af Norge og Finland. Jeg vil derfor mene, at det er paa Tide, at vi i Danmark tager denne Sag op og ikke lade os overfløje af vore skandinaviske Broderlande. Vi er allerede overfløjede af Norge og Finland. Jeg tror, det vilde være fremmede for hele den store fælles skandinaviske Kultur, om Danmark snart kom med i Rækken, saaledes at det blev fra de skandinaviske Lande, at denne store Kultursag, Kvinders borgerlige Ligestilling med Manden, gik ud. De ved jo, at i Amerika og Australien har Sagen flere Steder vundet frem til Sejr. I Frankrig

har den endnu ikke stor Betydning. I Tyskland er den i Færd med at rejse sig.

*Konseilspræsidenten*, (I. C. Christensen) gik i sit Svar slet ikke ind paa Sagens Enkeltheder, men udtalte, at Tidspunktet for en saadan Grundlovsændring, var ugunstigt. »Her er ikke Spørgsmaal«, sagde han, »om hvorledes man stiller sig til Kvinders Valgret, der er aldeles ikke Spørgsmaal herom. Dette Spørgsmaal løses praktisk alene, hvad Sindelaget angaar, derved, at vi faar gennemført Loven om den kommunale Valgret. Det er ogsaa min Tro, at ligesom man i andre Lande er kommen til, at Kvinderne faar politisk Valgret, kommer vi ogsaa til det her i Landet. Det er der for mig ikke nogen Tvivl om.«

Folketingsmand *Mads Larsen*, Otterup (Radikal) udtalte, at det, at Kvinder bør have Valgret under samme Vilkaar som Mænd, »har vundet Tilslutning fra alle Sider i vort Folk og ganske særlig under Forhandlingerne i Fjor om en Reform om den kommunale Valgret, saa det maa selvfølgelig, naar man først har erkendt, at Kvinder paa det kommunale Omraade skal have Valgret i samme Udstrækning og under samme Vilkaar som Mænd, anses for et rent Tidsspørgsmaal, naar man vil give dem ogsaa politisk Valgret i samme Udstrækning og paa samme Vilkaar som Mænd.«

Folketingsmand *Birck*, København, (Højre) udtaler sig som Modstander af Kvindernes politiske Valgret. Han mener, at han har Flertallet af Befolkningen bag sig og ikke blot Flertallet af Mændene men Flertallet af Kvinderne, »for jeg behøver ikke at regne med de 3-4000 Suffragetter, der gør Tilstandene uudholdelige paa offentlige Møder. Hvis vi, ligesom i Svejts, f. Eks. lod Spørgsmaalet om Kvinders kommunale Valgret gaa til Folkeafstemning, vilde det vise sig, at Befolkningen ikke er nær saa taabelig, som man skulde tro, naar man saa paa dens Rigsdagsmænd.«

Folketingsmand *Fraenkel*, Horsens (Højre) har om end noget køligt, sluttet sig til Kravet om Kvindernes politiske Valgret. »Jeg havde nemlig erkendt,